

Hola a totes i tots.

Fa uns dies, na Josefina em va proposar en nom de la comissió organitzativa del “Premis de narrativa Es Liceu”, que jo m’encarregués de dirigir-vos unes paraules en el dia d’avui amb motiu de la celebració d’aquest acte. Es tractava, em va dir, d’unes quantes paraules per animar- vos a la lectura i l’escriptura creativa. Així que m’ho vaig prendre amb interès i em vaig posar a pensar. I em vaig preguntar: què t’agradaria contar-los? I em vaig respondre. M’agradaria contar- los moltes coses... però clar, la majoria ja les saben o els hi expliquen a classe els professors i professores: que si escriure és bo per a augmentar la nostra capacitat creativa, que si augmenta la nostra cultura, la nostra capacitat de comprensió, etc, etc... Així que em vaig dir: “No, millor no. El que faré serà contar-los una anècdota important de la meva vida, una història personal i vertadera que em va passar fa molt de temps i que explica per quin motiu estimo els llibres i perquè desitjo que tothom els estimi...”

Llavors allò que ara us contaré és alguna cosa molt important i, molt més encara, perquè, com us conto, em va passar personalment. És a dir, perquè es tracta de la meva pròpia història.

Em remuntaré als temps dels fets amb ajuda del senyor Nakata, ell m’ajudarà.

Per aquells qui no el coneixeu, vos diré que el senyor Nakata és un personatge de l’escriptor Haruki Murakami, un escriptor japonès. El Senyor Nakata diu de si mateix que és molt ximple, però malgrat d’això, té la facultat de poder parlar amb els moixos. I parlar amb els moixos, ja se sap, no ho fa tothom. Jo li tinc molt respecte al senyor Nakata... I li dec molt, perquè precisament va ser ell qui em va parlar del planeta Terra abans que jo vingués. És més, va ser ell el qui em va animar a venir aquí i qui em va ajudar a pujar a la Terra. Us ho explico.

Per aquell temps, més o menys a mitjan del segle passat de rosca, jo vivia en el planeta Liceum. Allí els seus habitants érem, d’aspecte físic, molt semblats als habitants de la Terra. Bé, és clar que no em refereixo als humans, a gent com vosaltres... em refereixo als altres habitants de la Terra: les mosques, els elefants, els moixos, els cans, els cavalls... I també com a la Terra teníem i passàvem per diverses edats durant la seva (nostra) vida: infants, adolescents, joves, adults, vells. Però la diferència era que les nostres edats determinaven la nostra forma exterior: Per exemple, si eres una gallina i complies un any

passaves a girafa i si complies un any més, passaves a llagosta, a cavall, a lleó... I així seguint i seguint. Es a dir, que vivíem molts d'anys perquè abans de morir havíem d'haver estat tots els altres animals. La cosa no era tan complicada com sembla i tenia les seves utilitats... Per exemple, si veies a un elefant, sabies que tenia 35 anys i si veies a un moix, doncs sabies que tenia 22.000 anys. Sí, els moixos del planeta Liceum són els més majors. Aquest sistema era molt bo perquè així tots ens posàvem en el lloc dels altres i érem molt respectuosos els uns amb els altres. I, evidentment, els moixos eren els més savis gairebé sempre, perquè havien hagut de posar-se a la pell de tots els altres animals abans d'arribar a ser moixos. I va ser precisament en el meu últim any en el Planeta Liceum, quan sent jo moix a punt de caramel, vaig tenir la sort de descobrir al Senyor Nakata, el qual em va parlar de la Terra.

Les coses varen succeir de la següent manera. Estava jo passejant meditatiu pel bosc, preguntant-me que faria l'any que ve, ja que havia esgotat totes les meves mutacions en el planeta Liceum, quan vaig veure aquell estrany ésser... ¡No vos podeu imaginar l'esglai que vaig patir en veure un humà, el Senyor Nakata! Ja us he dit, que en el Planeta Liceum no hi ha persones. Em vaig quedar de pedra... No obstant això, Nakata no es va espantar perquè ell ja estava molt familiaritzat amb els moixos de la Terra, moixos com jo mateix.

Una vegada que vaig aconseguir tranquil·litzar-me (quan em vaig adonar que el senyor Nakata era un ésser pacífic), vaig poder assabentar-me de qui era ell, com havia arribat al nostre planeta Liceum i d'on venia. Així vaig saber que Nakata vivia en un llibre del Planeta Terra i que el seu autor li havia dotat la facultat de parlar amb els moixos i que per això podia parlar amb mi (que en definitiva era moix). També em va contar (i això no ho sabia el seu creador) que ell havia desenvolupat la capacitat d'arribar tan lluny com els seus pensaments i que gràcies a aquesta capacitat havia pogut arribar al meu planeta. M'ho va explicar dient-me que igual que jo podia veure tan lluny com allà on arribava la meua mirada, doncs ell podia arribar a viure tan lluny com allà on podia anar amb la seva imaginació. Que de fet vivia de la seva imaginació i que la seva imaginació era el més real que hi havia dins la seva vida. I quan jo li vaig preguntar quina edat es corresponia a la seva forma d'animal, em va dir que a la Terra això no funcionava així, que a la Terra s'era tota la vida el mateix tipus d'animal, però que anaves mutant un poc cada dia, cada minut, cada segon. Llavors em vaig quedar molt sorprès i li vaig preguntar:

- Però no ho entenc, si solament viviu dintre d'un cos humà tota la vida, tot i que sigueu mutants temporals, com podeu enriquir-vos amb les altres vides, les vides dels altres?

- Doncs, sobretot, perquè tenim llibres!- va exclamar-. I afegí: “Ja t’he dit que jo mateix sóc el personatge d’un llibre. Amb els llibres un pot viure altres vides, tantes com vulgui. I enriquir-se dels millors pensaments i històries que la humanitat ha estat capaç de crear.”

Tal vegada el Senyor Nakata encara no ho sap. Però a mi em va fer el millor regal que ningú podia fer-me. Doncs vaig comprendre en aquell moment que una vegada acabat el meu cicle vital en el Planeta Liceum jo hauria de néixer en el Planeta Terra, vaig entendre que m’agradaria molt, molt viure aquí amb vosaltres per poder llegir i llegir sense aturar. Per a viure tantes vides com jo volgués mitjançant els llibres i créixer i créixer, gràcies a ells, tant com la imaginació de tota la humanitat.

Ara ja us he contat el meu secret i haureu endevinat que em diuen Mixum perquè el Senyor Nakata va voler posar-me aquest nom, ja que els habitants de Liceum no teníem noms propis. I ara ja sabeu perquè us vull animar a la lectura i a l’escriptura i perquè vaig acceptar l’encàrrec de na Josefina.

Gràcies a tots i totes i especialment als membres del jurat per haver-me deixat contar aquesta història vertadera. I espero que ningú s’hagi espantat amb aquesta confessió.

I, sobre tot, enhorabona a tots i totes els i les que us heu presentat al concurs.

Gràcies pel regal que ens heu fet amb les vostres creacions literàries.

Miquel Cabeza, Mixum